

1. VOORWOORD: EEN MISSIEKERMIS

De eerste keer dat ik de Abdijschool in Dendermonde bezocht, was in oktober 1984 ter gelegenheid van de missiekermis. Mijn nonkel Koen, die drie jaar ouder was, zat er op internaat en hielp zoals de meeste leerlingen met de organisatie. Als broer en voorgd van Koen ging mijn vader naar de kermis om er de missies in Afrika te sponsoren, en ik mocht mee.

Terwijl mijn vader met leerkrachten over Koen zijn studieresultaten praatte (of eerder over het gebrek eraan), mocht ik vrij rondlopen en mijn blauwe waardebonnen opdoen aan snoep, stickertjes en diverse activiteiten.

Ten voordele van de missies was heel de koer gedecoreerd met feestverlichting en onder het afdak hielden ouders van leerlingen samen met de Benedictijnse paters een bodega open. Voor de paters was dit de ideale gelegenheid om hun zelfgemaakte, mierzoete Benedictina vruchtenwijn te slijten.

Langs de tuin van de paters die aan de koer grensde, kwam je in het tweede gedeelte van de foor waar de leerlingen gelegenhedskraampjes hadden opgesteld: een viskraam, een Vlaamse kermis met opeengestapelde blikken en een schietkraam.

In dat schietkraam werd meteen duidelijk dat er onder de stoffige laag van deze zogenaamde eliteschool toch een wereld van deugnieteriej en welkome chaos verborgen lag. Want ik was de enige die op de kalken pijpjes mikte, de leerlingen van de school schoten de prijzen die je kon winnen aan flarden en hielden de gelegenhedsuitbater onder schot en eisten extra kogeltjes. Een openbaring voor een overbeschermd jongetje van elf.

Toen een half jaar later het verdict viel dat ook ik naar de Abdijschool moest, kon ik me toch een beetje optrekken aan de sfeer die op de kermis heerste.